

**Хто підставив Жана Вусаня.
Хто підставив Жана Вусаня**

КУПИТИ

Одного ранку під час пошуку смачного сніданку Додо бачить у дворі в'язниці свого друга Жана Вусаня. На кондитерській фабриці викрали всі гроші із сейфа, а звинувачують у цьому бухгалтера пана Вусаня. Добре знаючи про порядність і добре серце чоловіка, Додо скликає друзів, щоб виявити справжнього крадія!

Алессандро Гатті
Давіде Морозіотто

Детективи з вусами

**ХТО ПІДСТАВИВ
ЖАНА ВУСАННЯ?**

Розділ 10

ПРОГУЛЯНКА НАБЕРЕЖНОЮ СЕНИ

Вокзал Гар-дю-Нор — один із найбільших паризьких вокзалів. Вхід у нього був величним, наче вхід до грецького храму, з безліччю колон, похилим дахом і величезним годинником, який наче нагадував мандрівникам, що їм краще поквапитися, якщо вони не хочуть запізнитися на потяг.

Всередині станція вражала ще більше: стеля була зроблена зі скла та заліза, накриваючи все, як великий прозорий капелюх-котелок. На коліях очікували локомотиви, пихкаючи хмарами пари, носильники бігали з багажем, джентльмени з портфелями і дами з валізами. Кіоски із паніні{4} і...

— Паніні! — аж підстрибнув Додо. — Мені!

— Ану стій! — зупинив його Мунлайт. — Уже майже полудень: пані Пейру буде невдовзі на місці.

— Еге ж, — озвалась Жозефіна, але враз прикрила рот лапою, щоб сховати широкий посміх. Поруч із нею заснув Бубончик, скрутившись у маленький калачик.

Врешті-решт, це була втомлива ніч для котів. Їм довелось викрити секретарку, написати листа, збігати у відділок, що в іншому кінці міста, залишивши послання на столі інспектора Рамп'є, і втекти. Виснажлива ніч! Аж ось Жозефіна впізнала постать у натовпі: то була пані Пейру! Вона бадьоро крокувала до платформи 17, де стояв поїзд до Гавру і тремтів, як великий кінь, що б'є копитом, чекаючи на відправлення.

Жінка була зодягнена у берет та легенький плащ. В одній руці вона тримала важку валізу, яка видавалась абсолютно новою, а в другій — пошарпану червону капелюшну коробку. Хто б міг запідозрити, що там усередині заховано море грошей?

— Трясця, вона йде! — вигукнула Жозефіна. — Та де ж інспектор Рамп'є? Якщо секретарка сяде в цей потяг, їй все зійде з рук!

— Аж ніяк! — гукнув Додо рішуче. І помчав у бік жінки, а Жозефіна та Мунлайт — слідом. За мить Бубончик різко прокинувся й долучився до групи переслідувачів, як тигр у лісі.

Пані Пейру зупинилась в голові потяга, аби побалакати з начальником паровоза у високому капелюсі залізничника та з блискучим свистком.

— В атаку, мої сміливці! — заохотив Додо.

— НЯВ! — суголосо відповіли Мунлайт, Жозефіна та Бубончик.

А далі зчинилась величезна метушня.

Бродяжка рвучко стрибнув на спину пані Пейру, вчепившись у її плащ, від чого жінка заверещала, як орлиця.

Мунлайт вкусив її за руку, змусивши впустити валізу, а Жозефіна рішуче кинулась на коробку для капелюшків. Бубончик, розгубившись, чим допомогти, схопив свисток у начальника потяга й щосили дмухнув. Пролунав різкий й лункий свист.

За мить усі пасажери Гар-дю-Нор не зводили очей з того, що коїться, пороззявлявши роти й повитріщавши очі. Аж ось Жозефіна спромоглась роздерти подвійне дно, й грошовий дощ вкрив довкола все, як рясний і лапатий снігопад.

— Що в біса... — пробурмотів начальник потяга, прибираючи з грудей Бубончика. — Що відбувається?! Звідки стільки грошей?! Поліція, поліція!!!

— УЖЕ ТУТ, — озвався інспектор Рамп'є, який, як завжди, запізнився. Він також привів із собою цього нестерпного гавкітливого — Кошемара, тож Мунлайт із друзями вирішили, що час накивати п'ятами.

Але перш ніж дременути, чотирилапі детективи почули, як інспектор Рамп'є закричав секретарці:

— Пані Пейру, вас заарештовано!

Кілька вечорів по тому Мунлайт милувався заходом сонця зі свого підвіконня, поки Люк Топін, його помічник, розчісував м'яке чорне хутро маленькою щіткою.

— Готово, пане, — мовив Люк Топін. — Сьогодні ваша шерсть виблискує як ніколи. Який же ви франт!

— Дякую, друже, — пробурмотів Мунлайт, витягуючи передні лапи й добряче потягуючись. — З'їж мою вечерю і не чекай на мене. Найімовірніше, я буду пізно!

Мишка задоволено кивнула, але боязко додала:

— Вас, бува, не прийде забирати той котяр... гм, тобто ваш друг з марсельським акцентом?

Мунлайт нявкнув, усміхаючись:

— Ні, я піду сам. Утім, не слід боятись Додо, любий Топіне. Того разу він просто жартував, насправді він не збирався тебе їсти.

Люк Топін із сумнівом кліпнув, коли Мунлайт відчинив стулку вікна і помчав дахами Парижу.

Друзі вже очікували на нього у таємному сховку. Усі причепурилися. Жозефіна вділа нашійник, усипаний блискучим камінням, Бубончик зачесав назад свій неслухняний чуб. Навіть Додо здавався менш пошарпаним, ніж зазвичай, — мабуть, зробив набіг на якусь парфумерну крамничку, бо від нього доносився запах квітух конвалій.

За інших обставин Мунлайт би посміювався й кепкував з друга... але не цього вечора.

— Отже, проведеш нас, Додо? — натомість спитав чорний кіт. Марселець, усміхнувшись, побіг уперед, а слідом — решта друзів.

Коти прокотилися трамваєм, подолали ще невелику відстань, причепившись до таксі, і таким чином дісталися району Монпарнас, де

розташовувалася паризька в'язниця Санте. Але цього разу котики явилися туди не в пошуках поживи. Аж ніяк: цього разу у них було набагато важливіше завдання!

Додо, Бубончик, Містер Мунлайт та Жозефіна повсідалися просто перед величезною металевою в'язничною брамою в очікуванні. Уже сутеніло, у вікнах будівель, ніби безліч дрібних зірок, запалювались вогні.

— Чому ж так довго? — нетерпляче нявкнув Бубончик.

— Уже майже час, — відповів, усміхаючись, Мунлайт. — Побачиш, що...

Цієї миті тишу порушив скрегіт заліза, немов у старому замку повернули величезного ключа, потім щось клацнуло й ворота в'язниці відчинилися саме настільки, щоб утворилася невелика щілина.

Котики затамували подих, коли дві постаті переступали поріг. Першою постаттю виявився бундючний інспектор Рамп'є з величезним носом та вусами. Іншою, трішки згорбленою й боязкою, — був пан Вусань!

— Ось і надворі, — пробурмотів Рамп'є. — Отже, пане Вусаню, знову прийміть вибачення від мого імені та від усієї поліції... Повірте, я завжди знав, що ви невинний. То було абсурдне непорозуміння... Але, на щастя, тепер ви — вільна людина! Сподіваюсь... ем... що ви не збираєтесь подавати скаргу моєму начальству через таку безневинну помилку правосуддя... Зрештою, все добре, що добре закінчується, га?

Інспектор пятавав ще довгенько, але було помітно, що пан Вусань вже не слухає. Чоловік припинив слухати на найважливішому: «Ви тепер — вільна людина!». І зараз лишень хотів повернутись додому.

Пан Вусань потис руку інспекторові, а потім в'язничні ворота зловісно зачинилися знову.

Старий чоловік перейшов на інший бік вулиці, глибоко вдихнувши повітря, розвів руки... І, посміюючись, крутнувся навколо своєї осі.

— Вільний! — вигукнув він. — Вільний, вільний, вільний!!!

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ